

1888-Budskapets Søte Frukt

Prekener av George Fifiield

1897 Generalkonferansens Bulletin Prekener

George Fifiield

maranathamedia.com

September 2023

Oversatt fra engelsk til norsk av Azadeh Badiee.

Bibelen brukt for oversettelser av Bibelvers:

BMG: Bibelen a.v. 1611 ved Morten Gjemlestad, 2003.

Noen ganger er resultatet en blanding av BMG og fri oversettelse for å komme nærmest den engelske teksten.

Oversetterens kommentarer er oppgitt i hakeparenteser.

Innhold

Innledning.....	4
1. Foraktet og forkastet av mennesker.....	5
2. Uten utgytelse av blod.....	20
3. Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør.....	28
4. Kjærlighet – Sammendrag av talen.....	36
5. Gud er kjærlighet – Sammendrag av talen.....	39

Innledning

Guds Ånd falt over eldste Fifield da han holdt sine forelesninger i februar 1897. Disse forelesningene beskriver så mange av prinsippene i bevegelsen Kjærlighetens Far, og de er vevd sammen til et dyrebart stoff.

Det nærværende korset, paktene, Kristi prestatjeneste, soningen, Guds og Kristi karakter er alle vakkert presentert.

Disse forelesningene, spesielt de to første og den siste, er verdt en grundig vurdering. Fifield bygger videre på Waggoners forelesninger fra 1893 om blodets betydning og gir et kortfattet, men klart uttrykk for 1888-soningen.

For meg personlig, er disse forelesningene en betryggende bekreftelse på den veien vi har gått de siste syv årene. Vi har blitt ledet til den samme posisjonen som Fifield gir uttrykk for i disse forelesningene.

La oss takke Faderen og Sønnen for at de har bevart disse sannhets perler, slik at vi kan ha tillit til å gå videre i dette mest dyrebare lyset.

Din, i det velsignede håpet fra vår milde Gud

Adrian Ebens

19. september 2023

Notat fra oversetter:

Jeg har vært konsekvent i oversettelsen av følgende synonymmer:

Propitiate = tilfredsstille; satisfy = tilfredsstille; reconcile = forsone; atone = sone; atonement = soning; appease = blidgjøre

1. Foraktet og forkastet av mennesker

(Tirsdag kveld, 9. februar 1897)

Du finner grunnlaget for vårt studium i kveld i Jesajas femtittredje kapittel og det tredje verset: "Han er foraktet og forkastet av mennesker, en sorgens mann og vel kjent med smerte. Og vi skjulte, som det var, våre ansikter for Ham; Han var foraktet, og vi aktet ikke på Ham." I forbindelse med dette, vil jeg lese flere andre vers i samme kapittel, og også en oversettelse, som vil gjøre det mulig for oss å forstå tanken klarere: "Sannelig, Han har båret våre smerter, og båret våre sorger; likevel regnet vi Ham som rammet, slått av Gud og plaget. Men Han ble såret for våre overtredelser, Han ble knust for vår syndeskyld; straffen lå på Ham for at vi skulle ha fred, og ved Hans sår er vi helbredet." Den andre oversettelsen lyder: "Sannelig bar Han våre sorger, likevel anså vi Han for å være rammet, slått av Gud og plaget. **Men Han ble gjennomført av våre synder; Han ble knust av våre misgjerninger.** Straffen lå på Ham for at vi skulle ha fred, og Hans sår ble legedom for oss. Vi har alle gått oss vill som sauer; vi har vendt oss hver og en til vår egen vei; og Herren har lagt hele vår syndeskyld på Ham." En annen oversettelse: "**Herren lot alle våre misgjerninger komme over Ham.**" Vers åtte: "Han ble tatt ut fra fengsel og fra dom, og hvem skal kunngjøre Hans generasjon? For Han ble utryddet fra de levendes land. Han ble slått for mitt folks overtredelse." Den andre oversettelsen: "Fra uro og dom ble Han tatt, og i Hans generasjon, hvem trodde at Han skulle bli rykket ut av de levendes land for mitt folks misgjerninger, deres straff." Tiende vers: "Likevel behaget det Herren å knuse Ham; Han har satt Ham til smerte. Når Du gjør Hans sjel til et syndoffer, skal Han få se sin sæd; Han skal forlenge Hans dager, og Herrens vilje skal ha fremgang i Hans hånd." Oversettelse: "Det behaget Herren å la Ham bli knust; Han har gjort Ham syk; når Hans sjel har ofret et syndoffer, skal Han se sin sæd og leve lenge." Tanken er klart nok uttrykt i den autoriserte versjonen, men siden vi av og til kan komme til å tenke feil, hjelper oversettelsen oss til å se den klarere.

I det tredje verset settes den sanne og den falske oppfatningen av Kristi misjon, Hans gjerning og soningen, opp mot hverandre. **Det ene er det**

som var, og det andre er det vi trodde var; det ene er sannhet, det andre er løgn; det ene er kristendom, det andre er hedenskap. Vi gjør klokt i å studere hver eneste tanke i den teksten. "Sannelig, Han har båret våre smerter og båret våre sorger; Han ble gjennomboret av våre misgjerninger, og Gud tillot det, for i Hans sår var det legedom for oss. Men vi regnet Ham som rammet, slått av Gud og plaget." Hvem sine smerter? Hvem sine sorger? - Våre. **Smerten og sorgen som knuste Kristi hjerte og tok Ham bort fra de levendes land, slik at Han døde av et sønderknust hjerte¹, var ingen fremmed, ny smerte eller sorg. Det var ikke noe annet enn det vi må bære; det var ikke Gud som vilkårlig la våre synder på Ham og dermed straffet våre synder i Ham for å frelse oss. Han bar ikke på noe vilkårlig smerte som vi ikke trenger å lide. Det var våre smerter og sorger som gjennomboret Ham.** Han tok på seg vår syndige natur og vårt syndige kjød, med det nivået av svakhet som vi hadde brakt dem til, underkastet seg alle vilkårene til menneskerasen og plasserte seg selv der vi er for å kjempe den kampen vi må kjempe, troens kamp. Og Han gjorde dette ved hjelp av den samme kraften som vi har tilgang til. Ved Guds Ånd drev Han ut djevlene; ved den evige Ånd ofret Han seg selv uten lyte; og Guds Ånd hvilte over Ham og gjorde Ham innsiktsfull i Guds saker. Det var våre synder Han tok på seg, våre fristelser.

Det er min erfaring at i ni av ti tilfeller, når mennesker betrakter fristelsene i Matteus' fjerde kapittel, som er typiske for alle Hans fristelser, ser de ikke likheten med våre egne. De ser på Ham fristet i alle punkter som vi ikke er, i stedet for som vi er. Forestill dere den vidunderlige opplevelsen Kristus hadde i dåpen, da Han tok fatt på sitt oppdrag, da Guds Ånd steg ned over Ham med kraft og røsten lød: "Dette er Min elskede Sønn, i Ham har Jeg velbehag." Etter en slik opplevelse skulle man tro at alt ville gå som smurt. Men der ute i ødemarken, da Frelseren tydeligvis var svak og sulten, presset djevelen Ham og sa: "Hvis du er Guds Sønn, så befal at disse steinene skal bli til brød." Har vi ikke opplevd det samme? **Hvor mange av oss er det ikke som kan se tilbake på den**

1 Fifield snakker om hvordan Kristi hjerte knuses på grunn av våre smerter og sorger. Jesus blir berørt av våre skrøpeligheter, og Han føler dyp smerte og sorg når Han ser vår smerte og sorg. Han er også gjennomboret av at menneskeheten nesten helt har forkastet det eneste håpet om liv. Dette har ingenting å gjøre med at Gud øste ut sin påståtte vrede over sin Sønn. Det er vår smerte og sorg Han bærer.

gangen vi ble døpt, da vi hørte Gud si til oss: Dette er Min elskede sønn, dette er Min elskede datter, i hvem Jeg har velbehag²; og vi trodde alt ville gå som smurt, men snart befant vi oss ute i en eller annen ødemark av fristelser, bevisst på vår svakhet, og djevelen kom og sa: Du er en skikkelig (svak?) Guds tjener.

Igjen førte djevelen Ham opp på et høyt fjell og viste Ham alle jordens riker og sa: "Alt dette vil jeg gi deg hvis du faller ned og tilber meg." Omstendighetene var slik at det var tydelig at djevelens hensikt var å få Ham til å bøye seg ned og støtte en maktens gud, i stedet for å gjøre Ham til verdens konge. Han ville ha Ham til å være troløs mot sitt oppdrag. På samme måte, vil han få oss til å tro at vi kan tjene mer penger og se hvor mye vi kan få av verden ved hjelp av en eller annen falsk metode. Da han ikke lyktes med Kristus på disse to punktene, presset han Ham videre for å få Ham til å misbruke Guds barmhjertighet. På samme måte vil han friste oss til å misbruke Guds barmhjertighet.

Han tok på seg våre smerter, våre sorger, alle konfliktene i våre liv, og ble fristet på alle punkter slik vi blir. Han tok også på seg urettferdighetene i våre liv. Det er en kjensgjerning at du og jeg må lide for mange ting som vi ikke kan klandres for. All min lidelse er ikke et resultat av min synd. Noe av det er det, men så lenge synd eksisterer, eksisterer urettferdighet. Så lenge mennesker synder, vil mennesker bli syndet mot. På den måten vil du og jeg måtte lide for andres synder; og Gud, for å vise at Han visste og forsto alt dette, lot Han som var helt uskyldig ta på seg urettferdigheten og synden til oss alle. **Brødre og søstre, Han bar ikke en annen smerte eller en annen sorg, men Han bar våre smerter og våre sorger. Han ble gjennomført av dem, og Herren tillot det fordi det var helbredelse i det for oss; ikke for at Han skulle blidgjøre Gud eller forsone Ham med oss³.**

Hvert eneste sted i Skriften der det henvises til forsoning eller soning eller tilfredsstillelse, representerer alltid Gud som den som utfører denne

2 Fifi knytter Jesu dåp direkte til vår egen opplevelse av å vite at vi er Guds elskede sønner og døtre. Han knytter også Kristi fristelse i ødemarken til våre egne menneskelige erfaringer. Ellen White sier at Kristi fristelser gjentar seg i våre egne liv, se "Confrontation" s. 63.

3 Når Kristus lider med oss og bærer våre byrder, åpnes våre hjerter for Ham, og vi får tillit til at Han virkelig bryr seg om oss og forstår oss. Han forlot oss ikke, men vandret med oss i våre smerter og sorger, og bar dem for oss.

soningen, forsoningen eller tilfredsstillelsen i Kristus; vi er alltid de som det blir gjort sonoffer for, de som skal forsones. Det ble gjort for oss, for at Han, som Peter sier, skulle føre oss til Gud.

Den eneste måten å gjøre dette på er å tilintetgjøre synden i oss. Han tok våre synder på seg for å føre oss til Gud. Det var for å bryte ned den høye skillemuren mellom menneskehjarter og Gud, mellom jøder og hedninger, mellom Gud og mennesket; for å gjøre oss til ett med Ham, og ett med hverandre, og slik skape "å-være-ett". [Ordet "atonement" på engelsk kan også leses slik: "at-one-ment", som betyr tilstanden av å være ett eller i harmoni. Dette var også den opprinnelige betydningen av ordet før den ble knyttet til "å gjøre opp for det gale man har gjort" eller soning, som er den nåværende betydningen av ordet, se: <https://www.etymonline.com/word/atonement.>] "I Kristus Jesus er vi som en gang var langt borte, kommet nær ved Kristi blod, slik at vi ikke lenger er fremmede og utlendinger, men medborgere sammen med de hellige, og tilhører Guds husstand, og vi er bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesteinen; i Ham blir hele bygningen føyd sammen på en passende måte, og den vokser til et hellig tempel i Herren; i Ham er også dere bygget sammen til en bolig for Gud ved Ånden." [Efe 2:13, 19-22] Dette er så nær Herren vi kan komme. **Dette er å-være-ett [at-one-ment på engelsk]; det er derfor Han tok på seg våre smerter og bar våre sorger, slik at Han kunne gjøre det for oss ved å bryte ned alt som skiller hjerte fra hjerte, både menneskelig og guddommelig.** Likevel anså vi Ham for å være rammet, slått av Gud og plaget. Det var det vi tenkte om det. **Vi sa: Gud gjør alt dette; Gud dreper Ham, straffer Ham, for å tilfredsstille sin vrede, for at vi skal slippe unna. Det er den hedenske oppfatningen av offer.** Den kristne oppfatningen av offer er denne. La oss legge merke til kontrasten: "For så høyt har Gud elsket verden at Han ga sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham, ikke skal gå fortapt, men ha evigvarende liv." Det er den kristne tanken. Ja visst. Likegyldighet holder tilbake, hat holder tilbake, egoisme holder tilbake, eller gir, om i det hele tatt, men motvillig, og regner med å få mer tilbake en gang i fremtiden. **Men kjærligheten, og bare kjærligheten, ofrer, gir fritt, gir seg selv, gir uten å tenke på hva det koster; gir fordi den er kjærlighet. Det er et offer, enten det er et offer av**

okser og bukker, eller av Ham som er Guds Lam. Det er offeret som åpenbares gjennom hele Bibelen. Men den hedenske forestillingen om offer er stikk motsatt. Den går ut på at en eller annen gud alltid er fornærmet, alltid er sint, og at hans vrede må tilfredsstilles på en eller annen måte.

Hvis det dreier seg om et vanlig tilfelle, er det nok med blod fra okser og geiter, men hvis det dreier seg om et ekstraordinært tilfelle, må det flyte blod fra en uskyldig jomfru eller et barn, og når guden kjenner lukten av blodet, blir hans vrede blidgjort. **Vi snakker om hedensk udødelighet, hedensk søndag, hedensk avgudsdyrkelse og så videre; men det virker på meg som om den laveste tanken er at mennesker har brakt denne hedenske ideen om offer rett inn i Bibelen og brukt den på korsofferet⁴;** slik at Metodistkirkens Disiplin bruker disse ordene: "**Kristus døde for å forsone Faderen med oss;**" det vil si for å tilfredsstille Gud så vi kunne bli tilgitt – direkte hedenskap! Brødre og søstre, dette er anvendelsen av den hedenske oppfatningen av offer på korsofferet, slik at den vidunderlige manifestasjonen av guddommelig kjærlighet, som Gud mente skulle få alle mennesker, alle vesener i universet, til å undre seg og forgude [Ham], er blitt snudd opp ned og gjort til en manifestasjon av vrede som skal tilfredsstilles for å frelse mennesket. Jeg er glad for at vi er i ferd med å miste av synet denne måten å betrakte temaet på, **der vi ikke sier at Kristus døde for å forsone Faderen med oss.** Brødre, noen ganger er det noe slikt som å gi opp uttrykket for en ting og tro at vi dermed har kvittet oss med det, når en god del av det fremdeles henger igjen og skygger for vår bevissthet om Guds kjærlighet og skjønnheten i Hans sannhet, slik at vi ikke kan presentere et klart evangelium for sultne sjeler som venter på å få vite om Gud. Jeg ber for at Gud vil la sollyset fra sin sannhet skinne inn i mitt hjerte, og inn i alle våre hjerter.⁵ Sannelig, Han har båret våre smerter og våre sorger for å føre oss til Ham [Gud], men vi betraktet Ham som rammet, slått av Gud og plaget. Det var det vi tenkte, det var det vi mente; **ikke det som var, men det vi trodde var.** Hver eneste tekst i Bibelen som taler om forsoning, fremhever at det er Gud som utfører forsoningen – Gud i Kristus. **Hver eneste tekst i Bibelen**

4 Her er resultatet av det lille horns makt som arbeider gjennom den daglige ødeleggelsen og overtredelsen som legger øde [Daniel 8:13] for å bringe et hedensk prinsipp inn i den kristne kirke.

5 Amen. La det bli slik.

som taler om soning, når vi forstår den riktig, gjør Gud til den som utfører soningen i Kristus; ikke Kristus alene, men Gud i Kristus; akkurat som Gud i Kristus skaper, forløser og forsoner, utfører Han også soningen [gjennom Kristus]. Og hver gang soningen, forsoningen eller tilfredsstillelsen nevnes, fører det oss rett tilbake til Guds karakter. Så jeg vil begynne her og studere Gud litt, og se på Ham som Hele Sannheten. Han er Hele Sannheten. Han er kjærlighet. "Gud er kjærlighet." La oss analysere det litt og se hva det betyr.

Betyr det at Gud er kjærlighet og delvis noe annet? - Nei. Bibelen sier at Gud er lys, og at det finnes ingen mørke i Ham i det hele tatt.⁶ Gud er sannhet. Kristus sier: "Jeg er sannheten," og igjen: "Jeg og Min Far er ett;" så Gud er sannhet. Han er universets Hele Sannhet, gjort levende og personlig, og berørt av øm, pulserende kjærlighet. Det er Gud, og det er også Kristus. Ja, Han er lyset, og i Ham finnes ingen mørke i det hele tatt. Han er bare kjærlighet og intet hat. Greit.

Noen sier: "Jeg vet det, jeg vet det. Gud er kjærlighet, men Han er kjærlighet og rettferdighet." I det øyeblikket et menneske sier det og mener det han sier, finnes det ikke noe mer urettferdig i dette universet enn hans oppfatning av rettferdighet.⁷ La oss tenke litt på det. Finnes det rettferdighet utenfor kjærligheten? Anta at jeg elsker A og B. Men jeg elsker A mer enn B. Er det min manglende kjærlighet til B som gjør at jeg elsker A? - Nei, det er det ikke. Finnes det noe slikt som å elske et menneske med upartisk kjærlighet? Kan jeg være urettferdig mot noen? Gud er rettferdig fordi Han er kjærlighet.

Vi snakker om Guds barmhjertighet. Hva er barmhjertighet? - Å behandle en lovbrøtters bedre enn han fortjener. Vi snakker om Hans nåde. Nåde er ufortjent gunst. Det er slik Gud gjør det; Han viser ufortjent gunst. Alt dette er kjærlighetens moralske egenskaper.

Hvordan oppstår rettferdighet? Rettferdighet, som er oppfyllelsen av loven, er rett og slett å utføre kjærlighetshandlinger. Hvordan skal jeg utføre kjærlighetshandlinger? Prøve hardt å elske noen? Det går ikke an

6 Fifield forbinder ideen om Guds karakter med at det ikke finnes noe mørke i Ham i det hele tatt.

7 Det gjøres en kobling til falske menneskelige begreper om rettferdighet, som gjør rettferdighet motsatt av kjærlighet.

på den måten. Har du noen gang prøvd det? Nei, du kan ikke gjøre det på den måten. Men hvis noen oppfører seg elskverdig, elsker du vedkommende. Og grunnen til at Gud kan elske alle, og dermed utføre kjærlighetshandlinger, er at Gud er kjærlighet. Han har manifestert seg for å avle sin kjærlighet i oss, og denne kjærligheten strømmer ut i rettferdighet. Da er Guds kraft kjærlighetens kraft. Hvis jeg hadde tid, ville jeg trekke det lenger enn den moralske kraften; det er til og med den kraften som holder universet oppe. Den er alt.

Og nå litt om Guds allvitethet. **Jeg vil vise dere at hvis Gud skulle slutte å være allkjærlig, ville Han slutte å være allvitende. Kan hat, misunnelse og sjalusi kjenne og forstå kjærligheten? Den uendelige kjærligheten var en gang i denne verden, i menneskelig skikkelse, og hva gjorde de med Ham? - De korsfestet Ham. Hvorfor korsfestet de ham? - Fordi de ikke kjente Ham. Hat, misunnelse og sjalusi kan se den uendelige kjærligheten i øynene og ikke kjenne den. Bare kjærlighet kan forstå kjærlighet.** Kjærlighet kan også se hatet, misunnelsen og sjalusien i deres sanne lys, for kjærlighet ser, kjenner og forstår alt. **Og det er derfor Gud kan være allvitende, fordi Han er kjærlighet. Det er en av kjærlighetens egenskaper.** Men noen sier at Gud er kjærlighet og, og -. Gud er kjærlighet, og Han er ikke noe annet enn kjærlighet. Alle Guds egenskaper er kjærlighetens egenskaper.

Og så har vi Guds vrede, som du kan lese om gjennom hele Bibelen, fra Første Mosebok til Johannes' åpenbaring. Jeg har lyst å lese en tekst om dette. Vi kan bare forstå disse tingene som kommer til syne i Bibelen, når vi ser dem i lys av og gjennom nåden til Guds åpenbaring. Skriftstedet jeg vil lese står i 2Kor 3:12-16: "Siden vi da har et slikt håp, taler vi med stor åpenhet, og ikke som Moses, som la et slør over sitt ansikt, slik at Israels barn ikke kunne se slutten på det som er avskaffet." Gud hadde mange ting å vise dem som de ikke kunne tåle, og siden de ikke kunne se den sanne herligheten slik den var, måtte Han legge et dekke over den så de kunne ta imot den. "Men deres sinn ble forblindet. For til denne dag blir det samme sløret liggende når det leses fra Det gamle testamente, for det er bare i Kristus at sløret blir tatt bort. Men helt til denne dag, ligger sløret over deres hjerte når Moses blir opplest. Men når det vender om til Herren, blir sløret tatt bort." Og, brødre, hvis vi ønsker å forstå hva Gud

har sagt gjennom hele denne Boken, må vi vende oss til Ham, så vil vi forstå alt.

Fantes det noen gang et vesen i denne verden som hatet synden slik Kristus hater den? - Nei. Fantes det noen gang et vesen som elsket synderen slik Kristus elsket ham? - Nei. Anta at jeg hater et menneske, og noen prøver å skade dette mennesket, og jeg ser det uten å prøve å forhindre det. Bryr jeg meg da om dette mennesket blir skadet eller ikke? - Nei, jeg er heller glad for det. Men sett at jeg elsker det mennesket, og her er noen som prøver å stikke en dolk i ham og drepe ham. Nå vil mitt hat til den gjerningen stå i forhold til min kjærlighet til det mennesket. Det er mulig at jeg også hater det mennesket som utfører handlingen. Men jeg hater gjerningen uansett. Brødre, målet på Guds hat for synden er målet på Hans kjærlighet for synderen.

Synden har ligget på lur med morderiske hensikter om å ta livet av enhver sjel. Guds vrede er tent mot synden. Kommer den vreden til å bli blidgjort på noen måte? I så fall ville det være en dårlig ting for oss. Guds vrede mot synden skal brenne helt til den fortærer hver eneste bit av synd i dette universet. Akkurat så lenge Gud elsker synderen, vil Han hate synden, og Hans vrede mot synden vil brenne, og gudskjelov kommer denne vreden mot synden til å brenne uforandret helt til universet er blitt ren.

Men se: Forløsningsplanen er Guds forsøk på å skille synden fra synderen, slik at Han kan tilintetgjøre synden og frelse synderen levende til evig liv. Og bare når synderen uatskillelig knytter seg til synd, at han må ta imot Guds vrede. Og finner Herren behag i det? - Nei. **Når du og jeg har vrede, har vi vrede mot mennesket. Men hva med Gud? "Så sant Jeg lever, sier Herren Gud, Jeg har ikke behag i den ondes død, men at den onde vender om fra sin vei og får leve. Vend om, vend om, fra deres onde veier! For hvorfor vil dere dø?" [Ese 33:11] Guds vrede er ikke rettet mot de onde, selv ikke i deres utslettelse, men fordi de onde har knyttet seg uatskillelig til synd, må de utslettes sammen med den, og Herren sier at Han ikke har noe behag i det.**⁸

8 Fifiend presenterer et interessant syn på Guds vrede. Gud elsker synderen, men hater synden. Han snakker ikke om at Gud lar synderen ta konsekvensene av sine egne valg, skjønt denne tanken kan

Dere husker at da Kristus forkynte Jerusalems undergang, var Han ikke sint på dem, men sa: "Hvor ofte ville Jeg ikke samle dine barn, som en høne samler sine kyllinger under vingene, men dere ville ikke! Og du, om du bare på denne din tid hadde visst hva som tjener til din fred! Men nå er det skjult for dine øyne." [Mat 23:37, Luk 19:42] Og det er slik Gud har det, selv når Han kunngjør synderens undergang; ikke så ulikt det Han føler resten av tiden – uendelig kjærlighet og bare kjærlighet, fra evighet til evighet.

Alle Guds egenskaper er kjærlighetens egenskaper. Derfor vil vi slutte med å si at Gud er kjærlighet og noe annet. Han er kjærlighet, og kjærligheten inneholder alt Han er.

Denne kjærlighetens Gud, hvis vrede bare brenner mot synden og ikke mot synderen – denne kjærlighetens Gud ga menneskene en lov. Jeg har bare et øyeblikk å bruke på det. **Denne loven var ikke en død lov; den var ikke en vilkårlig lov. Det var ikke en lov som sa: Gjør du slik, så lar Jeg deg leve; gjør du slik, så dreper Jeg deg. Men i sin uendelige visdom, hadde Gud forutviten om hvert eneste prinsipp for liv, lys og glede, og i sin uendelige visdom forutsa Han det Han hadde forutviten om. "Denne veien, Mitt barn, er liv og glede. Gå ikke den veien, Mitt barn; den veien er døden."** Hver eneste del av denne loven er rett og slett Guds liv, som er Guds kjærlighet. Den hadde Guds skapende kraft i seg.⁹ Den var ikke noe utenfor mennesket som mennesket måtte gjøre for å leve, men den var noe som Gud ønsket å legge inn i ham og etterlate i ham; så mange guddommelige løfter, om du vil. "Du skal ikke ha andre guder foruten Meg." Når vi har Ham, vil vi ikke ha noen andre. Det er et løfte. "Du skal ikke stjele; du skal ikke drepe." Disse er kjærlige, guddommelige, skapende løfter som Gud ønsket å legge inn i oss, for å føre oss til de høyeste høyder av glede og fred, og å holde oss på den veien for alltid.

Men mennesket overtrådte denne loven, og dermed avskar det seg selv fra Guds liv og overga seg håpløst til den nedadgående tendensen til ondskap og død. Den aller første synden førte mennesket inn i ondskapens Niagarastrøm, som strømmet nedover mot fossen, og mens

utledes av hans tanke her.

9 Introduserer kontrasten mellom design-lov og pålagt-lov.

han fortsatte, hadde han ingen ønske om å komme seg ut. Tankene rettet seg nedover, og i en slik situasjon er man like død som om man hadde falt ut i fossen – man er borte vekk. Det er der synd plasserte mennesket, og synd er kumulativ i sin virkning på rasen. Vi så at all rettferdighet er kjærlighet som gjør kjærlighetshandlinger, så kjærlighet er grunnlaget, kilden, til all rettferdighet. Men på samme måte som kjærlighet er kilden til all rettferdighet, er hat kilden til all synd.

La oss si at jeg sier til gutten min at han ikke skal gjøre en bestemt ting, og han adlyder ikke min befaling, og det skjer ikke noe med ham. Det beviser at min lov er vilkårlig. **Anta derimot at han ikke adlyder og blir skadet. Det beviser at min lov ikke var vilkårlig i det hele tatt.**

Synden førte til elendighet; elendigheten førte til misforståelse av Gud; misforståelsen av Gud førte til mer hat mot Gud og enda mer synd, enda mer elendighet og enda mer misforståelse. Og slik fortsatte det; miljøet og arveanlegget ble stadig mer fordervet, og hele verden gikk håpløst videre, spinnnet nedover i syndens avgrunn; menneskene hatet og ble selv hatet. **Derfor har man trodd at Guds rettferdighetssans og vrede måtte blidgjøres, slik at vi kunne få rettferdighet; det som trengtes, var at Gud manifesterte seg selv, sin kjærlighet, så Han kunne vinne oss tilbake til å elske, slik at vi kunne utføre kjærlighetshandlinger. Det var det som trengtes; ikke at vi skulle blidgjøre Hans vrede på en eller annen måte slik at vi våget å komme til Ham, men at Han skulle vise sin kjærlighet slik at vi ville komme til Ham.**¹⁰

Anta at noen gjør noe galt mot meg; han hater meg, lyver om meg, skader meg og gir et feilaktig bilde av meg. Hva skal jeg gjøre? Skal jeg si: **"Når du tilfredsstiller min rettferdighetssans og retter opp i det du har gjort, slik at jeg synes alt er i orden igjen, da skal jeg tilgi deg?"** Jeg er ikke gudlignende når jeg gjør det. Hvis jeg er gudlignende, hva vil jeg gjøre? Hva sier Bibelen? - "Dere som er åndelige, gjenopprett en slik person med saktmodig ånd, og se til deg selv så ikke du også blir fristet." [Gal 6:1] Hvis jeg er åndelig, hvis jeg er som Gud, som er en ånd og åndenes far, hva vil jeg føle når denne mannen gjør meg urett på denne måten? - Jeg vil føle

¹⁰ De riktige tankene presenteres her for å vise hvordan loven som en skolemester fører oss til Kristus, og ikke bare peker på Ham.

at det faktum at han har skadet meg, er en så liten ting, og det faktum at han har skadet seg selv og vil gå til grunne, er en så stor ting, at det første vil forsvinne ut av syne; og jeg vil gå til den mannen i kjærlighet, ikke for å forsøke å korrigere ham for min skyld, men jeg vil forsøke å gjenopprette ham for hans egen skyld.

Det er det jeg vil gjøre hvis jeg er en kristen; og likevel lærer folk at når vi synder mot Gud og gir et feilaktig bilde av Gud, så lener Han seg tilbake og sier: "Når Jeg har fått Min fulle tilfredsstillelse, vil Jeg bli gundtig mot deg." Nie, i stedet ga Gud sin Sønn i kjærlighet for å få oss til å omvende oss, slik at Han kunne tilgi oss. **Og simpelthen for å gjenopprette oss og tilfredsstille oss som hadde falt i synd og misforstått Ham, og for å bringe oss tilbake til seg selv og forsone oss med seg selv, ga Han sitt eget liv i sin Sønn – bare så Han kunne gjøre det for oss. Det er den slags Gud Han er.**¹¹

Men du sier at Kristus betalte gjelden og satte oss fri. Det er sant, og alle disse tekstene i Bibelen er sanne. Når Gud forteller oss hvordan Han tilgir synd, hva sier Han da? Vel, en viss mann skyldte en annen mann femti kroner, og da han ikke hadde noe å betale, tilga han ham uten videre. Det er slik Gud tilgir synd. Kristus er prisen for vår tilgivelse; det er sant. **Men la meg slå det fast: Jesus Kristus er ikke prisen som er betalt til Faderen for vår tilgivelse, men Han er prisen som Faderen betalte for å bringe oss til et angrende sinnelag, slik at Han kunne tilgi oss fritt.**¹² Å, dette er Gud, brødre. Det er den Faderen jeg elsker så høyt. Jeg har ikke ord for å fortelle dere hvor høyt jeg elsker Ham. Det er slik Gud tilgir synd – går forbi sitt folks misgjerninger. Kristus var Guds frie gave for å bringe oss til et sted der Han kunne fritt tilgi oss.¹³

Men her om dagen var det noen som sa til meg: "Måtte ikke Kristus dø for å stadfeste Guds ord?" For Gud sa jo: "Synder dere, skal dere dø". For det første, hva mente Gud da Han sa: Hvis dere synder, skal dere dø? **Omfattet det åndelig, fysisk og evig død? Døde Kristus den åndelige eller den evige død? - Nei, er ikke hele greia da svindel? Og hver gang Bibelen**

11 Fifeild er enig med Waggoner i at det var menneskeheten som trengte et offer, ikke Gud. Han sier at Gud tilfredsstilte oss, ikke omvendt.

12 Nok en gang ble prisen betalt til oss av Faderen, ikke til Faderen for oss.

13 Halleluja, Amen.

snakker om gjeld, er det Gud som betalte gjelden i Kristus, for å tilfredsstille oss, for å forsone oss. Men likevel, sier du, at det måtte skje før Gud kunne tilgi. Ja, det er sant, og jeg vil vise deg hvorfor, og i morgen kveld skal vi fortsette med å studere Kristi offer og se at det er en større sak enn du antagelig har tenkt det var.

Enhver benådning og tilgivelse som ikke ville fjerne syndens virkning, men som ville føre oss mer og mer inn i synd og inn i elendigheten som følger av synd, ville ikke være verdt noe. **Hvis Guds lov var en vilkårlig lov uten noen straff knyttet til den, kunne Herren si: "Jeg vil tilgi deg". Men når du bryter loven, er det død, og når du holder loven, er det liv, glede og fred.**¹⁴

Les nå det syvende verset i Efeserbrevets første kapittel: "I Ham har vi forløsningen ved Hans blod, nemlig syndenes forlatelse, etter Hans nådes rikdom, som Han lot komme rikelig over oss med all visdom og klokskap." Hvis Gud ikke hadde vært vis, kunne Han ha tilgitt våre synder på en ufornuftig måte. Nå, brødre, enhver far i denne verden vet hvordan det er å ønske å la sine barn gjøre ting som de liker å gjøre, og han må begrense det som ville gi umiddelbar glede, begrense den kjærligheten, på grunn av de onde virkningene det ville ha.

Har synd noen gang vist mindre anger enn ved foten av korset? Der har du saken. **Der var Gud som åpenbarte seg i Kristus på korset, og der var synden uten anger, hat og hån ved foten av korset. Hva følte Gud overfor disse uomvendte syndere? - "Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør." Det var slik Kristus følte det, og det var slik Gud følte det.** Han bar ikke nag til dem. Han ville gjerne tilgi alle. **Men hvorfor kunne Han ikke gjøre det? - Det ville oppheve Hans lov, hvis det var en vilkårlig lov**¹⁵; **men hvis det ikke var det, ville det føre menneskene inn i synd, og synd og død ville bli resultatet. Det ville rett og slett vært som om Gud hadde tatt plassen til den uansvarlige faren som skjemmer bort sitt**

14 Fifielfordklarer betydningen av de mange utsagnene i Profetiens Ånd som sier at Gud ikke bare kunne tilgi synderen, men at det måtte være en straff. Straffen er iboende i lovbruddet, fordi det er en design-lov. Å benåde en person som bryter en lov, fjerner ikke straffen, fordi straffen er iboende i lovbruddet. Derfor "krever den brutte loven overtreders død". Den store striden, side 418.

15 En strålende tanke som følger opp det som ble sagt øverst på samme side, om hvorfor Gud ikke bare kunne tilgi. Det ville ikke løse problemet med å bryte Guds design-lover. Det ville få synderen til å tro at han kan fortsette å synde for at nåden skal øke.

barn. Og derfor, fordi Han ikke kunne gjøre det, utpekte Han Kristus, ikke som tilfredsstillelse for Guds vrede, men for våre synder, slik at Gud kunne være rettferdig og likevel rettferdiggjøre dem som tror på Jesus; fordi Han ville ta syndene bort fra dem hvis de trodde på Ham, og da kunne Han sette dem fri og være rettferdig når Han gjør det, for Han ville ikke lede noen andre inn i synd ved å gjøre det.

Å, jeg er så glad for at vi har en Gud hvis natur og sinnelag er å tilgi synd; at vi har en Far som ikke bærer nag til oss, men i stedet gir sitt eget liv i sin Sønn, for at Han kan åpenbare sin kjærlighet på en slik måte at Han fører oss tilbake til seg og gir oss livskraft til å leve Hans liv. Det var nødvendig at Hans liv ble åpenbart, og at Hans guddommelige liv ble formidlet, slik at vi kunne leve dette livet på jorden; og det var det Han gjorde i Kristus. Å, jeg er så glad for at vi har en slik Gud, som gir sitt eget liv for å vinne oss tilbake til seg! Guds kjærlighet er det eneste uforanderlige i et univers av forandring. På samme måte som vannmassene i en flodbølge kan renne høyt over fjelltoppene, men ikke skjule solen i himmelen, kan syndens bølger slå høyt over alle menneskelige følelser, men ikke forandre Guds hjerte. **Å, brødre, vi har en Gud som elsker syndere, som tilgir synd, og som gir sitt eget liv¹⁶, i sin Sønn, for å få oss til å omvende oss, slik at Han kan tilgi oss.** Det er en slik Gud vi har. Gud var i Kristus og forsonet verden med seg selv, så Han ikke tilregner oss våre overtredelser, og har overgitt forsoningens tjeneste til oss [se 2 Kor 5:19].

Hvordan kan Gud elske en synder? "For så høyt elsket Gud verden at Han gav sin enbårne Sønn." Ordet "verden" er kosmos; det betyr orden, harmoni, skjønnhet, ordning. Du skjønner, verden var ute av harmoni, ute av orden, men Gud så under ondskapens verden, det kosmos som var, den orden som skulle bli, og Han elsket det kosmos som var, og ga sitt liv for å få frem harmonien.

Guds Ånd som ruger over kaoset – kjærligheten til ikke bare det som er, men til det som skal bli, denne kjærligheten til det mulige – Å brødre, Han ruger over kaoset i ditt og mitt liv. Det er ikke bare kaoset i den store verden, men Han får frem det mulige i oss og gjenoppretter oss til sitt

¹⁶ Vi må ta imot Kristi liv ved Hans Ånd for at tilgivelsen skal få virkning og befri oss fra lovens forførmelse.

bilde. Det er den typen Gud vi har.

Og Han har overgitt til oss det samme, slik at når vi blir som Ham, kan vi elske alle mennesker, selv om de er grove på utsiden. Og når vi har Guds guddommelige liv, som ser under overflaten, vil vi se det skjønne i hver eneste karakter, som vi lengter etter å leve ut, og som vi, i likhet med Gud, lengter etter å få frem.

Med den historien jeg nå skal fortelle, avslutter vi kveldens tema. Det er historien om den fantastiske legenden om den hellige gral, som James Russell Lowell har gjendiktet. Den har gitt meg en vidunderlig lærdom. Noen ganger prøver vi å elske Gud der ute i verdensrommet, i håp om at det skal treffe Ham på en eller annen måte, men jeg tror Gud ønsker at vi skal elske alle mennesker rundt oss, og at vi skal ha så skarpe øyne at vi ser Kristus i hvert eneste menneske og elske det.

Som dere vet, forteller historien at Launfal begynte å lete etter den hellige gral, og en junimorgen red han, flott kledd, på jakt etter den hellige gral, for å ta fatt på sitt livs oppdrag. Mens han red der nede, satt det en tigger og ba om almisser, og Launfal vendte ansiktet bort mens han red forbi, og kastet en mynt til ham. Så dro han videre og reiste rundt i mange land og brukte mange år på sin søken. Men han kom tilbake til sitt gamle hjem uten å finne det han lette etter, og da han red opp den samme alléen mot herskapshuset, satt det en tigger der som før. Launfal så på ham og tenkte noe sånt som dette: Hans liv er en fiasko, men har ikke mitt vært det også? Her har jeg strevet og kjempet og mislyktes, og her er det også en fiasko. Han følte seg på en måte beslektet med den stakkars gamle tiggeren nå. Og da han stakk hånden i lommen og kastet en mynt, gikk hans hjerte ut til ham sammen med mynten, og med ett, som legenden sier, ble tiggeren forvandlet til Herren og Frelseren, Jesus Kristus, som han hadde lett etter.

Brødre, Han er nær oss, Han er rundt oss. Han ga sitt liv for å føre oss tilbake til seg, og Han har gitt oss den samme oppgaven, den samme forsoningen. Måtte Han gjøre oss i stand til å se Ham i menneskelige skikkelser rundt oss, slik at vi kan føle det samme som Ham, og gi våre liv for å få frem Kristi bilde i de mest ødelagte skikkelser som finnes rundt

OSS.

Jeg vil avslutte med å si til alle at vi har en Gud som tilgir misgjerninger. De eneste som til slutt vil bli tilintetgjort, er de som holder sine våpen i sine hender. Han vil tilgi dere hvis dere vil legge ned deres våpen. Måtte Gud åpenbare sin kjærlighet til oss mer og mer, og i oss mer og mer, er min bønn.

(Avsluttet.)

2. Uten utgytelse av blod

(Onsdag kveld, 10. februar 1897)

Du finner teksten i Hebreerbrevets niende kapittel, og det tjuende verset: "Og etter loven blir nesten alle ting rensset med blod, **og uten blodsutgytelse er det ingen forlatelse.**" Denne teksten inneholder selve sjelen, hjertet og hemmeligheten i all sann kristen konsekrasjon. Man har fått den oppfatning at Gud var vred på menneskene på grunn av synden, at Guds vrede måtte tilfredsstilles; slik at det måtte lages en ordning der Han kunne utøse sin vrede over sin Sønn og på den måten tilfredsstille sin rettferdighet. Og mens denne vreden ventet på full tilfredsstillelse når den skulle utøses over Sønnen, ble det innstiftet et offersystem som skulle blidgjøre Hans vrede midlertidig og holde den i ro. Men denne tanken om soning eller forsoning skiller helt og holdent mellom Faderen og Sønnen, og gjør Faderen så streng og hard at Han så å si krever sin fulle "hevn", mens Sønnen er så snill og god at Han gir det av sitt eget hjerte for at vi skal bli satt fri. I stedet for at Kristus åpenbarer Faderen, er de to altså motsatte – helt adskilt. Men nei, "den som har sett Sønnen, har sett Faderen." Og hvis du vil vite hva Gud føler overfor synden, så legg merke til hvordan Kristus hatet synden. Hvis du vil vite hva Gud føler overfor synderen, legg merke til hvordan Kristus elsket synderen. Guds vrede brenner evig mot synden og vil aldri bli blidgjort; men den vil til slutt fortære synderen. Hans kjærlighet til synderen er uendelig, uforanderlig. Og på samme måte som vi har lært at moralloven ikke er noe vilkårlig, men en erklæring om evig kjærlighet og liv, kan vi også lære at selv om seremoniene er foreldet, er betydningen av dem like sann i dag som den gang. Og det er fortsatt sant at "uten utgytelse av blod er det ingen forlatelse."

Hva er blodet? 1Mos 9:4: "Men dere skal ikke spise kjøtt som har livet i seg, det vil si dets blod." Hva er blodet? - Livet. En annen tekst. 3Mos 7:26: "Og dere skal ikke spise noe slags blod i noen av deres boliger, verken av fugl eller dyr." Igjen, i 5Mos 12:23: "Vær bare sikker på at du ikke spiser blodet, for blodet er livet; du må ikke spise livet sammen med kjøttet." Dette er Herrens tolkning av loven. 3Mos 17:11: "For livet

til kjøttet er i blodet, og Jeg har gitt det til dere på alteret for å gjøre soning for deres sjeler; for det er blodet som gjør soning for sjelen. Derfor sa Jeg til Israels barn: Ingen blant dere skal spise blod."

Livet er blodet.¹⁷ Dette er Bibelens tolkning; og vi lar den tolke seg selv. Så når vi leser at "Jesus Kristi blod renses oss fra all synd", betyr det ikke at Han ved hjelp av en eller annen magisk prosess eller besvergelse kan regne oss som renses. Hele det levende evangeliet ble frembrakt like tydelig der i helligdommen som her i Det nye testamente, og det er like tydelig anvendt på menneskeliv og menneskehjarter; men djevelen stjal det.

I denne dispensasjonen er det levende evangeliet åpenbart for oss i Den inkarnerte, Jesus fra Nasaret; og likevel mister mennesket evangeliets budskap i Kristus ved å gjøre korsets tegn; og de sier: "Vi er trygge, vi har gjort korsets tegn." De sier at ved en eller annen magisk prosess eller trylleord eller navn som de tror sterkt på, skal de bli reddet. De bruker det nøyaktig på samme måte som arken ble brukt den gang; og Herren lot dem bli tatt til fange fra tid til annen for å vise dem at Ordet har ikke kraft til å frelse på den måten. Det er ikke en magisk prosess, det er et levende faktum. Gud ga oss sitt liv i sin Sønn for at vi skulle ha liv, og for at vi skulle ha det livet til å leve på jorden.

Jeg er blitt fortalt at det er et vitenskapelig faktum at hvis noen lar sitt blod bli tatt og overført til en stakkars blodfattig person, er det første blodet gjør å rense ut gift og sykdom, og deretter bygge opp et nytt liv. Personen har fått nytt blod og nytt liv. Skjønner du hva jeg mener? Vi blir frelst ved hjelp av blodoverføring. Gud har åpnet sitt mektige hjerte og utøst sitt liv i Kristus til vår frelse. Han har gitt sitt liv for at vi skal ta imot det og bli renses av det og leve på jorden ved tro. Og Hans Sønn's liv renses oss fra all synd.

Var det bare på Golgata at Gud ga oss sitt liv? Var det bare der Kristus

¹⁷ På samme måte som Nikodemus tenkte på bokstavelig fødsel når Kristus snakket om åndelig fødsel, og kvinnen ved brønnen tenkte på bokstavelig vann når Jesus snakket om åndelig vann, tenker vi vanligvis på Kristi blod som Hans bokstavelige blod som bringer renselse ved å tilfredsstille guddommelig rettferdighet. Men som Fifield sier, definerer Bibelen blod som liv. Når Kristi liv kommer inn i oss, blir vi renses fra synd. Bokstavelig blod gjør oss urene, mens åndelig blod, det vil si Jesu liv, er det som renses sjelen.

ble korsfestet? Var det bare fra Pilatus' rettssal at Han bar korset? Var det bare på den siste rettsdagen at Han bar tornekransen? - Nei, langt derifra. Kanskje er det teksten i Gal 2:20 som tydeligst får oss til å forstå dette poenget: "Jeg er korsfestet med Kristus; likevel lever jeg, men det er ikke jeg, men Kristus som lever i meg; og det livet som jeg nå lever i kjødet, det lever jeg ved troen i Guds Sønn, som elsket meg og gav seg selv for meg."

Og Paulus ga sitt liv dag for dag; han ga sitt liv i alle de piskeslagene, mishandlingene og forfølgelsene han ble utsatt for av jødene, og til slutt, til Neros bødler, fullførte han gaven og overleverte det som hadde tilhørt Herren helt siden han møtte Ham på veien til Damaskus.

La oss nå få et glimt av Kristi korsfestelse. Jesus Kristus var hos Gud, likestilt med Faderen i herlighet og ære; medskaper av utallige verdener sammen med Ham; alle de ti tusen ganger ti tusen englene sto til tjeneste for å utføre Hans befalinger. Det er ikke mulig å fatte æren og herligheten i det livet som lå i det uendelige foran Ham. Men her nede, i denne verden, hadde mennesket syndet, og Kristus tenkte ikke på å holde fast på denne herligheten og æren slik en røver holder fast på sitt bytte; men Han ga den fra seg. Det var da Kristus ble korsfestet. **Han ga slipp på det livet, og Han kom ned hit og identifiserte seg med menneskelig sorg, med menneskelig prøvelse, med menneskelig nød, med menneskelig hjertesorg; slik at Han langt tilbake, før Han i det hele tatt ble inkarnert, ble plaget i all deres plage, og Han bar dem og fraktet dem i alle de dagene fra gammelt av. Han var med oss mye mer enn vi tror. Abraham så Ham; Josva så Ham; Moses så Ham; israelittene drakk av den åndelige Klippen som fulgte dem, og den Klippen var Kristus. Den guddommelige hadde gitt opp livet der, blitt korsfestet og identifisert seg med menneskelig nød her nede, langt tilbake, og når du kommer til inkarnasjonen, som bare var åpenbaringen av dette større offeret, dette større faktum, ble korsfestelsen ført så langt at Han som var allmektig, ble så svak at Han sa: "Jeg kan ikke gjøre noe av Meg selv." Er ikke det korsfestelsen?**¹⁸

Og deretter, ved hvert steg på veien, etter å ha gitt avkall på sin makt og

¹⁸ Fifield gir en vakker beskrivelse av det nærværende korset. Selvfornektelsens kors; Han gir sitt liv for oss gjennom hele menneskehetens historie.

sin uendelige kunnskap, levde Han et liv i tro – Jesu tro – sa amen til hver eneste av Guds løfter, helt til de ble levende fakta i Hans liv; og Han levde på det skrevne ordet dag for dag. Da fristeren kom til Ham, drev Han ham på flukt ved hjelp av det skrevne ordet, og Han sa: "Det står skrevet: Mennesket skal ikke leve av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn." Han levde sitt åndelige liv i troen på det ordet, og hele veien var det ikke min vilje, ikke mitt ord, ikke min lære, men Din vilje, Ditt ord, Din lære i meg. Er ikke det korsfestelse av selvet?

Og til slutt, på Golgata-korset, når det gjelder Hans jordiske liv, **foretok Han den endelige leveransen av varene og fullførte korsfestelsen, akkurat som Paulus gjorde til Neros bødler. Men tro ikke at dette er slutten på korsfestelsen i videre forstand. På samme måte som Kristi korsfestelse ikke begynte med inkarnasjonen,¹⁹ endte den ikke mellom tyvene. Brødre og søstre, Han er fortsatt den uendelig ofte korsfestede.**

Jeg blir nødt til å illustrere tanken, men ingen illustrasjon vil kunne formidle den til dere. Vi har hørt om en eller annen stor hungersnød eller prøvelse som har rammet et folk hundre eller tusen mil unna. Så lenge vi hadde noe å spise og ha på oss, plaget det oss ikke så mye, gjorde det vel? Vi syntes litt synd på disse menneskene, kanskje sendte vi dem fem dollar, men på en eller annen måte klarte vi oss greit, selv om vi visste at det var hungersnød i India. Men har du noen gang opplevd dette? Har du noen gang dratt til en familie og levd i den familien til du følte deg som en av dem, og kanskje kalt dem far og mor og brødre og søstre, og de tok deg rett inn i sine hjerter? **Når du kom så nær den familien, tok du da ikke deres sorger og gleder på deg? Alt som skjedde med den familien, skjedde også med deg. Enhver sorg som rammet dem, var din sorg. Enhver glede som de opplevde, var din glede.**

Jesus Kristus kom menneskeheten så nær, ikke bare i inkarnasjonen, men Han gjorde det før inkarnasjonen. Men i inkarnasjonen viste Han for våre synd-blinde øyne hva Han var før. Han er ikke lenger unna etter at Han tok menneskekjøtt på seg; Han er akkurat så nær menneskeheten nå. Han er så nær at Han lider med alle som lider; så nær at Han elsker i alle som elsker, og lever i alle som lever. Så nær er

19 Fifield ser ut til å henvise til "Education", side 263 og Ellen White sin definisjon av korset.

Han, for Han har tatt vår natur på seg og identifisert seg med oss. Det er det Kristus har gjort.²⁰

Så nær er Han oss hele tiden; for jo mer du tenker på det, jo mer ser du at Han lider i alle som lider, og Han skammer seg ikke over å kalle de fattigste og mest usle av oss for brødre. Og derfor (legg merke til at det er det offeret Han har tatt på seg for å frelse verden), er alle våre små ofre for Ham bare små deler av Hans store offer. Siden Hans store offer er at Han lider i alle som lider og har identifisert seg med den menneskelige sorg, nød og prøvelse, **lider Han i alle mine lidelser, og Han ofrer i alle mine sanne ofre; og mine små ofre for Ham er bare deler av Hans store offer manifestert i meg.** Og når jeg virkelig ofrer noe, og derigjennom andre vender seg til Gud, hvem har da vendt disse menneskene tilbake til Gud? Har jeg gjort det? - Kristus gjorde det. Å, Kristi offer er et evig offer!

Dette er å kjenne Kristus etter Ånden. Du vet hva Paulus sier: "Derfor, fra nå av, kjenner jeg ikke noe menneske etter kjødet; selv om jeg har kjent Kristus etter kjødet, vil jeg ikke lenger kjenne Ham slik." [2Kor 5:16] Når et menneske ganske enkelt tror at Jesus Kristus for atten hundre år siden var Guds guddommelige Sønn, at Han levde, døde, sto opp igjen og fór opp til himmelen, det er å kjenne Kristus etter kjødet. **Det du og jeg vil vite, er dette guddommelige faktumet om det evige offeret, og at Gud i dag, i Kristus, gir sitt liv for å frelse menneskeheten. Det er et nærværende, personlig og evigvarende evangelium hele veien.** Da det ble sagt i Eden at kvinnens Ætt skulle knuse slangens hode og han skulle knuse dens hæl, betydde det ikke bare at om fire tusen år vil noen komme og gi deg kraft til å seire over synden. Det betydde ikke bare det. Det var et nærværende løfte der og da, at kvinnens Ætt, skulle få kraft til å komme inn i hans [menneskets] kjød der og da for å seire over Satan i hans liv, og det er dette som er det evige og nærværende evangeliet hele veien.²¹

20 Fifielfeld forklarer Kristi yppersteprestelige tjeneste på en elegant måte; Han var berørt av følelsene knyttet til vår skrupelighet gjennom hele menneskehetens historie. Vi ser definert hva Kristus oppnådde i inkarnasjonen; Han åpnet våre synd-blinde øyne for hva Han var før inkarnasjonen.

21 "Så snart det fantes synd, fantes det en frelser. Kristus visste at Han måtte lide, likevel ble Han menneskets stedfortreder. Så snart Adam syndet, stilte Guds Sønn seg til disposisjon som kausjonist for menneskeslekten, med like stor makt til å avverge dommen over de skyldige som da Han døde på Golgata-korset." {FLB 75.4}

Og det var det Gud åpenbarte den gangen. **De [refererer til dyreoffer] ble betraktet som bare typer. De var typer, men ikke primært typer. De var nærværende åpenbaringer av det nærværende evige faktum at Gud gir sitt liv i Kristus for å frelse menneskeheten.**²² Nå kan vi forstå noe av de gamle ofringene den gangen. Når en mann brakte et offer, hva representerte det? Kristus, sier du. Det er sant. Men det er noe mer; offeret representerte mannen som brakte det, og hvis han brakte et syndoffer, ble han betraktet som en synder som kom i anger.

Nå er jeg klar til å se på den fantastiske sannheten for deg og meg i noen av disse uttrykkene fra den tiden. "Du skal ikke spise blodet." Vi har sett hvordan Gud har gitt sitt blod i Kristus, sitt liv i Kristus. Hva betyr det å helle ut blodet og dekke til det med støv? Å, ser du bildet av Kristus, hvordan Han lot sitt liv renne ut – lot det renne ut for å bli hatet, foraktet, spyttet på, korsfestet, misforstått og mishandlet; å bli dekket til med glemselens støv, tilsynelatende – akkurat som utøsing av blodet og tildekking med støv?

Og hvorfor ble offeret alltid slaktet? Hvis det hadde blitt slått og knust og deretter sluppet fri, kunne det ha sagt: "Jeg vil følge Kristus et lite stykke, eller kanskje til Pilatus' rettssal," men det kunne ikke ha sagt: "Jeg vil følge Ham til korset". Det er først når offeret faktisk gir sitt liv at det kan snakke om en fullstendig konsekrasjon.²³

Kristi blod representerer Kristi liv, og også livet til den som bringer offeret. Å spise en ting er et symbol på å tilegne seg den tingen. Blodet er livet. Blodet fra offeret representerer blodet til den som bringer offeret. Hva skal jeg gjøre med det blodet? "Du skal ikke spise blodet." Du skal ikke tilegne deg ditt eget liv. Blodet fra offeret representerer mitt liv, eller Kristi liv manifestert i meg. "Du skal ikke spise blodet." Du skal ikke gjøre ditt liv til ditt eget. Det er en uttalelse fra den tiden [gamle testaments tid] om den store, sentrale sannheten i evangeliet. "For den som vil frelse sitt liv, skal miste det, og den som vil miste sitt liv for Min skyld, skal finne det." [Mat 16:25] Og det betyr mer enn vi trodde. Vi har tenkt på det slik: Hvis

22 Fifeild demonterer det dispensasjonelle paktssystemet i et enkelt, men vakkert språk. Typene pekte ikke bare inn i fremtiden, de var realiteter som var til stede på gamle testaments tid.

23 Uhyre dypsindige tanker. Kristi død åpenbarer Hans fullstendige konsekrasjon til å gi sitt liv. Dette er også et ekko av Waggoners ord om dette emnet.

et menneske vil heller synde enn å gi opp dette livet, vil det miste det evige livet. Men hvis et menneske heller gir opp dette livet enn å synde, vil det finne evig liv. Alt dette er der, men det er mye mer enn det. Den som redder sitt liv for seg selv, enten her eller i det hinsidige, mister både det hinsidige og dette livet. Det finnes mennesker som prøver å bruke sitt liv til å ha det bra i denne verden. De taper både denne verden og den neste. Andre prøver å bruke livet utelukkende for sin egen skyld, ikke for denne verden, men for å være gode, slik at de kan bli frelst og lykkelige etter hvert. De bruker livet sitt bare for sin egen skyld. Den som redder sitt liv eller bruker det bare for seg selv, enten her eller i det hinsidige, mister både det hinsidige og dette livet.

Hva ble livet gitt for? 3Mos 17:11: For å gjøre soning. Det er å gi sitt liv [Guds liv] i og gjennom oss som gjør oss til ett med Gud. Du vet at et menneske kan tro like sterkt på at Jesus Kristus var guddommelig, og at Gud ga sitt liv på Golgata, uten å bli ett med Gud i det hele tatt. Det er når Guds liv, gitt i Kristus, kommer inn i oss og gjør oss ett med Ham, Kristus-lignende, at vi blir ett med Gud.

Jesus Kristus, Sannheten, ga seg selv for at vi skulle få sannheten. Jesus Kristus, Veien, ga seg selv for at vi skulle finne veien tilbake til Faderens hus. Jesus Kristus, Livet, ga seg selv for at vi skulle få livet. Hva er det å være kristen? Er det å være god slik at vi kan bli frelst? I beste fall er det et munkeliv. Å, jeg skulle ønske vi hadde mer av Moses' ånd da han sa: "Men nå, hvis Du vil tilgi dem deres synd, og hvis ikke, så stryk meg, jeg ber Deg, fra Din bok som Du har skrevet." [2Mos 32:32] - mer av Paulus' ånd da han sa: "For jeg kunne ønske at jeg selv ble bannlyst fra Kristus for mine brødre hvis de kunne bli frelst på denne måten?" [Rom 9:3] Og verden som ikke kjente til uselvisk kjærlighet den gang, men korsfestet den, vil gjøre det samme nå; og kirken som hadde mennesker i seg som ikke kjente til uselvisk kjærlighet den gang, har mennesker i seg nå som ikke kjenner den. Kan du forestille deg at noe liv har vært mer mislykket enn Jesu liv? Var det et nederlag? - Han seiret over fyrstedømmer og makter, selv om djevlene trodde de hadde vunnet. Bibelen sier at Han seiret over dem på korset, og Gud fikk seieren som skulle forløse verden. Og det er det som er Guds oppgave – å gi seier. Det ser kanskje ikke ut som seier for oss. Noen av de vakreste ordene som noensinne har kommet til oss, synes

jeg, fra denne Guds tjener, fra Profetiens Ånd, er disse ordene: "Den tillitsfulle kristnes liv er en rekke uavbrutte seire – ofte ikke sett og forstått som slike her, men som vil bli sett og forstått som slike i det hinsidige." Våre liv påvirker andre liv, og de påvirker igjen andre liv, helt til, som Tennyson sier: Våre ekko ruller fra sjel til sjel, og vokser i all evighet.

Vi kan ikke si det. Overlat det til Gud. Bare ta del i Hans liv inntil Han kan gjøre oss til kanaler hvorigjennom Han kan gi sitt liv til andre – inntil Han kan leve sitt liv i oss og gi seg selv gjennom oss; og så vil Gud ta seg av resten. Og bare slik kan vi utføre det arbeidet Han ønsker at vi skal gjøre i denne verden. Hvordan kan vi elske mennesker nok til å gi våre liv for dem? - Ved å se dem slik Kristus ser dem. Å, måtte Gud åpenbare for hver og en av oss i kveld, for meg og for deg, den dype meningen i kristendommen, slik at vi kan kjenne og forstå hva det vil si å være en kristen. Måtte Gud legge dette inn i våre hjerter og sjeler, slik at den guddommelige kjærlighetens hellige ild kan fortære offeret på alteret og komme opp som en søt duft for Gud, slik at våre liv kan strømme ut i velsignelse og benediksjon, og til det sanne motivet er der for å gjøre det arbeidet som Gud har for oss (som et folk) å gjøre i dag; det er min bønn.

3. Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør

(Torsdag kveld, 11. februar 1897)

Sannelig, sannelig, Jeg sier dere: Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det alene igjen, men hvis det dør, bærer det mye frukt. Den som elsker sitt liv, skal miste det, og den som hater sitt liv i denne verden, skal beholde det til evig liv. Joh 12:24-25.

I går kveld så vi at Kristi liv ikke bare ble utgytt for oss på Golgata for atten hundre år siden, men at livets elv har strømmet fra tronen helt siden Klippen ble slått ved verdens grunnleggelse, og nå er dette livet utgytt, ikke bare der den gang, men her nede. Og uten at dette livet utgytes for oss og gjennom oss til andre, har vi ikke omvendelse, tilgivelse, fred eller kraft.

Om sin oppstandelse sa Jesus: "Timen er kommet da Menneskesønnen skal bli herliggjort." [Joh 12:23] Om korsfestelsen sa Han: "Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det alene igjen, men hvis det dør, bærer det mye frukt." Deretter anvender Han umiddelbart det samme prinsippet på oss og sier: "Den som elsker sitt liv, skal miste det, og den som hater sitt liv i denne verden, skal beholde det til evig liv."

Hva er vakrest, hva er mest praktfullt, en kornbinge eller en åker med bølgende korn? Et blomsterfrø eller en fullvoksen blomst med fine fargetoner som sprer duft rundt seg? Et maiskorn eller en fullvoksen maisstengel som svajer i vinden? Jeg vet at du i hvert tilfelle vil si det siste. Det ene er et løfte, det andre er en oppfyllelse; det ene er bare en profeti, det andre er en virkeliggjøring av den. Og likevel ble såkornet i hvert tilfelle kastet til jorden, i tilsynelatende glemsomhet – tilsynelatende for å bli dekket til med støvet og glemt; og likevel ble såkornet kastet i tro, underlagt virkningen av livsprinsippet innenfor og livskreftene utenfor. Og dødsøyeblikket ble til herliggjørelsens øyeblikk.

Det er den store, sentrale sannheten i kristendommen. Det er som dette: En mann har en beholder med hvetekorn, og det er alt han har; og la oss si at han sier: "Dette er alt jeg har, og jeg kommer ikke til å kaste det til jorden;

dette er mitt livsopphold, og jeg vil beholde det." Vel, hvis han lar det ligge i beholderen, vil det etter hvert bli verdiløst. Hvis en mann sier: "Mitt liv er for dyrebart for meg, jeg kommer ikke til å kaste det bort til denne verden som ikke setter pris på det, jeg vil beholde det for meg selv", så mister han det. Men hvis han kaster det bort for å bli tildekket med støv og tilsynelatende glemt, får han det tilbake mangedoblet og herliggjort.

Paulus sier at vi fryder oss i trengsel. Det latinske ordet for trengsel er tribulatio; det vil si, et treslag som vi bruker til å treske korn eller hvete med. Han sier: "Ikke bare det, men jeg fryder meg over treskingen, over slagene." [Rom 5:3] På samme måte som hveten skilles fra agnene, skilles også hveten i vår karakter fra agnene.

Lykken er et nytt liv som strømmer inn og forvandler alt til glede. Sett at dette rommet var helt mørkt, og jeg ønsket å få det opplyst. Hva bør jeg gjøre? Bære ut alt mørket og bringe inn lyset? - Nei, bring inn lyset, så vil mørket ta hånd om seg selv. Herren tar ikke bort den lille kjærligheten et menneske har, men viser ham den kjærligheten som vil vekke hans [menneskets] eget liv til det er så fullt av kjærlighet at det strømmer ut til alle rundt ham; og det er frelse. Det er en positiv ting; og da Herren ville vise oss hva Hans liv var, hvordan gjorde Han det? - Han viste det i [eller gjennom] Jesus Kristus. Hva slags liv var det? - Guds liv. Å, brødre og søstre, Hans liv var et liv som ble levd i absolutt selvforglemmelse – gitt, gitt fritt, gitt for å bli hatet, misforstått, foraktet, spyttet på og korsfestet; og likevel gitt for vår synd. Det er Kristi liv, og det er Guds liv.

Jeg tror at Gud vil ha oss til å innse at oppstandelsen betyr uendelig mye mer enn å føre Kristus ut av graven – ikke at jeg vil regne det som en liten ting, men det er et løfte, et løfte om en større oppstandelse.

Det finnes en åndelig død, hvis bånd bare brytes når det guddommelige livet kommer inn, og det er også oppstandelsen.

"Derfor, etter at jeg fikk høre om deres tro på Herren Jesus og om deres kjærlighet til alle de hellige, holder jeg ikke opp med å takke for dere, ved at nevner dere i mine bønner: at vår Herre Jesu Kristi Gud, herlighetens Far, må gi dere visdoms og åpenbarings ånd i kunnskap om Ham, og at

deres forstands øyne blir opplyst; slik at dere kan forstå hva som er håpet til Hans kall, og hvor rik på herlighet Hans arv er blant de hellige, og hvor overmåte stor Hans makt er overfor oss som tror, etter virkningen av Hans mektige kraft, som Han lot virke i Kristus da Han reiste Ham opp fra de døde." Efe 1:15-20.

"Guds kraft som Han lot virke i Kristus da Han reiste Ham opp fra de døde," er Guds kraft. For hvem? - For oss.

"Som Han lot virke i Kristus da Han reiste Ham opp fra de døde og satte Ham ved sin høyre hånd i himmelske steder, høyt over alt fyrstedømme og all kraft og makt og alt herredømme, og over hvert navn som nevnes, ikke bare i denne verden, men også i den kommende. Og Han har lagt alt under Hans føtter, og gav Ham til kirken for å være hodet over alle ting, som er Hans kropp, fylt av Ham som fyller alt i alle." Efe 1:20-23.

Da Kristus var på jorden, sa Han: "Jeg kan ikke gjøre noe av Meg selv." [Joh 5:30] Det er sant. Men vi har ikke alltid sett at det var slik. Men her er et sted hvor vi kan se at Kristus ikke kunne gjøre noe for seg selv. Men oppstandelseskraften tok Kristus ut av denne stillingen av svakhet og hjelpeløshet og løftet Ham opp over alt fyrstedømme og makter og over ethvert navn som er nevnt på jorden og i himmelen.

"La dette sinn være i dere, som også var i Kristus Jesus, som da Han var i Guds skikkelse ikke holdt det for et røvet gode å være Gud lik, men gjorde seg selv til en uten anseelse, og tok på seg en tjeners skikkelse, og kom i menneskers lignelse. Og da Han i sin ferd var funnet om et menneske, ydmyket Han seg selv og ble lydig til døden, ja, til døden på korset." Fil 2:5.

"Derfor har også Gud høyt opphøyet Ham og gitt Ham et navn som er over alle navn, for at hvert kne skal bøye seg for Jesu navn, deres som er i himmelen, og deres som er på jorden, og deres som er under jorden, og for at hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faderens ære." Fil 2:9-11.

Hvorfor ble Han oppstanden? - Fordi Han ble korsfestet. Fordi Kristus ga avkall på sitt liv, og ikke reddet det, men ble korsfestet, tok Gud seg av

oppstandelsesdelen. Da Paulus ble korsfestet med Kristus, ga han avkall på alle verdslige muligheter, og han ga avkall på alt som hadde med denne verden å gjøre. Hva fikk han? 2Kor 4:10-11: "Vi bærer alltid Herren Jesu død med oss i kroppen, for at også Jesu liv kan bli manifestert i vår kropp. For vi som lever, er alltid overgitt til døden for Jesu skyld, for at også Jesu liv kan bli manifestert i vårt dødelige kjød."

Hvorfor var han alltid villig til å bære Kristi død i sin kropp? - For at også Herren Jesu liv skulle bli manifestert i hans kropp.

La oss nå se på Paulus' historie igjen et øyeblikk: Jeg vil at du skal se hvilken vidunderlig karakterforvandling som skjedde i hans liv – hvordan han forlot sitt selviske liv. Gud utøste sitt guddommelige, uselviske liv i ham. Se på den forvandlingen. Før han ble frelst, var han så trangsynt og fordomsfull at han i sannhet mente at han burde drepe alle som var uenige med ham. Etter frelsen ble han utvidet, beriket og fordypet i Kristi karakter, inntil hans hjerte ble så stort og ømt at han omfavnet verden og sa: "Jeg står i gjeld til alle mennesker." "Jeg står i gjeld til dere romere også," sa Han. "Jeg vil komme ned og forkynne evangeliet for dere. Gud har vært så god mot meg at jeg vil gjøre noe." [se Rom 1:14-15] Å, han har gitt slipp på sitt liv. Ga ikke Gud sitt liv til ham da han ble korsfestet med Kristus? Oppstod han ikke sammen med Ham til et større liv? Når vi får denne bredere forståelsen, er korsfestelsen og oppstandelsen parallelle prosesser.

Men du sier: Er du sikker på at Paulus kalte det oppstandelse da han ga sitt liv og fikk et nytt liv ved å gi det? Vel, la oss se. Han sier: "Men det som var en vinning for meg, det regner jeg som tap for Kristi skyld. Ja, uten tvil regner jeg alt som tap til fordel for den herlige kunnskapen om Kristus Jesus, min Herre, for Ham har jeg lidd tap på alt, og jeg regner det som møkk, for at jeg kan vinne Kristus og bli funnet i Ham, ikke med min egen rettferdighet, den som er av loven, men med den som er ved troen av Kristus, den rettferdighet som er av Gud ved troen, for at jeg kan kjenne Ham og Hans oppstandelseskraft, og fellesskapet med Hans lidelser." Fil 3:7-10.

Han ønsket å kjenne fellesskapet med Hans lidelser, så han kunne ta del i

Hans oppstandelseskraft og oppnå de dødes oppstandelse. Han sa at han ennå ikke hadde oppnådd det fullt ut, men at han presset fremover. "Å bli likedannet med Hans død;" han regnet ikke seg selv som ferdig. Han var bare på vei til å oppnå de dødes oppstandelse. [se Fil 3:12]

Når vi gir slipp på våre liv, skjenker Gud oss oppstandelseslivet. For meg ser det ut til at dette er den store sannheten om korsfestelsen og oppstandelsen som omfatter hele den kristne erfaringen. Hva sa Kristus da Han ble døpt? - "For slik er det rett av oss å oppfylle all rettferdighet." [Mat 3:15] Dåp, korsfestelse og oppstandelse; det er dette Gud har forsøkt å åpenbare gjennom århundrene. Gå tilbake til helligdommen, og du vil se at disse sannhetene er like tydelige der som de er her. De er nåtid, nåværende åpenbaring, nåværende evangelium. Herrens nattverd og dåp er altså sannheter i nåtid, et nåtidig uttrykk for det nærværende evige evangeliet. 1Kor 11:1: "Vær mine etterfølgere, slik også jeg er Kristi etterfølger."

La oss se hva israelittene gjorde ved havet; fjellene lå på begge sider, Egypts hærskarer bak dem, Rødehavet foran dem, ørkenen på den andre siden, ingenting å spise eller drikke. Hva var det eneste mulige menneskelige håpet om liv, ikke guddommelig håp, men menneskelig håp? Riktignok ville mange av dem bli drept hvis de skulle passere gjennom Faraos hærskarer, men noen få ville kanskje bli reddet, hvis de løp ut. Dette var det eneste menneskelige håpet. Når de nå aksepterte det, ville de dø. Men Herren lot dem ikke dø. Han ga dem ganske enkelt himmelens brød, den slåtte Klippen, for å holde dem i live. Det er dåpen. Alle som hadde en ekte opplevelse, ble døpt da de gikk gjennom havet. Nå kommer jeg til det som for meg er det mest høytidelige av alt:

"Vet dere ikke at så mange av oss som ble døpt inn i Jesus Kristus, ble døpt inn i Hans død?" Rom 6:3.

Hva var Kristi død? - Han ga hele tiden sitt liv for andre. Da du ble døpt inn i Kristus, tok du på deg løftet om å gi avkall på ditt liv, akkurat som Han ga avkall på sitt liv. Da du ble døpt, ble du døpt inn i Kristi død.

"Derfor er vi begravet med Ham ved dåpen inn i døden, for at slik som

Kristus ble reist opp fra de døde ved Faderens herlighet, slik skal også vi vandre i et nytt liv. For hvis vi har blitt plantet sammen med Ham i en død som er lik Hans død, da skal vi også bli det i en oppstandelse som er lik Hans oppstandelse." Rom 6:4-5.

Hvis vi virkelig er døpt inn i Hans død, vil det for oss være en absolutt slutt på bråk, krangel, feilfinning, menighetsproblemer og alt slikt for alltid. Har vi noen gang tenkt på hvorfor Kristus ikke fant feil, selv om Han var knust på alle måter, helt til de tok livet av Ham på korset? Det var fordi Han hadde gitt sitt liv. **Og de tok det ikke bare da Han ble korsfestet, men også før det, ved hvert eneste hånlige blikk, ved hver eneste grimase, ved manglende takknemlighet, ved hjertets hardhet, ved deres mishandling og skjellsord; men Han klaget ikke, fant ingen feil; fordi Han hadde gitt sitt liv, kunne Han ikke finne feil.** Noen vil kanskje si: "Hvordan kan jeg ta del i det, når jeg må være hjemme og arbeide i relativ anonymitet?" Hvis du sier det, har du gått glipp av leksjonen så langt. Sett at du er i en slik situasjon at det eneste du kan gjøre, er å være hjemme og jobbe. Du har en stor familie, og det tar all din tid, og du kan ikke komme deg bort for å gjøre noe annet. Det er to måter å gjøre det på: Den ene måten er å klage over det og ønske at det ikke var så mange ting som plaget deg, ønske at du kunne være fri og slippe å leve på denne måten hele tiden, og bli slemmere og mindre hele tiden. Den andre måten, min bror og søster, er at hvis det er det beste du kan gjøre, er å akseptere offeret for Kristi skyld, og Guds løfte i denne saken er at du kan akseptere offeret for kjærlighetens skyld, akkurat i den grad det er usmakelig for deg. Når du tar imot det for Kristi skyld, sier Han: "I den grad dere gjorde det mot en av disse minste, gjorde dere det mot Meg." [Mat 25:40] I samme grad som det er ydmykende og usmakelig for deg, og det er korsfestelse for deg, i samme grad vil Gud gi deg oppstandelseskraften i videre forstand. Det er det Han vil gjøre. Han vil herliggjøre hvert kjøkken og hver butikk ved denne sannheten.

Noen sier at det er mange urettferdigheter i livet som vi må akseptere. Ja, det fornekte ikke kristendommen. Jobs falske trøstere fornektet det. De sa: "Job, du har vært en veldig ond mann; du har kanskje fortjent alt dette, ellers ville du ikke ha fått det." Er det sant? Det finnes urettferdigheter i livet, og Job visste det, og den eneste måten han klarte

seg på, var at han fikk et glimt av Frelseren. Men disse urettferdighetene er ikke Guds urettferdigheter, de er syndens urettferdigheter. Så lenge det finnes synd, vil det finnes urettferdighet; så lenge et menneske synder, vil et annet menneske bli syndet mot. Og det er en av grunnene til at synden er så ille at Gud i kjærlighet ønsker å få den ut av universet så fort Han kan.

Men det er et annet poeng her. Vi har ikke sett hele slutten på historien ennå; og når vi gjør det, vil det ikke være noen urettferdighet. Whittier sier:

"Vår tid er frøets tid; Gud alene ser enden på det som er sådd. Vårt syn er svakt og uklart – innhøstingstiden er skjult i oss. Sett nå at mannen som sår korn eller hvete, glemmer alt om innhøstingen, akkurat som vi altfor ofte glemmer det fremtidige livet og alle dets gleder. Her er en mann som har en beholder med hvete, og det er alt han har, og han kaster det til jorden uten å tenke på den kommende innhøstingen. Si meg, ville ikke livet, under slike omstendigheter, for denne mannen fortone seg som bare arbeid og tap, uten noen avkastning eller kompenserende gleder? Når han tar høsttiden i betraktning, er det den som kommer til å veie opp for alle disse tilsynelatende urettferdighetene i såtiden. Og hva er dette løftet om oppstandelse som vi har snakket om? Hvis du og jeg tar imot offeret uansett hvor vi er, og lar livet gå inn i det offeret, vil Gud bringe inn oppstandelseskraften, slik at når innhøstingen kommer, vil du og jeg se at det ikke har vært noen urettferdighet i det hele tatt. Hver såing vil få sin innhøsting. Hver gang vi gir av vårt liv, vil det få sin strålende og evige belønning. Og når hele regnskapet er gjort opp, vil hvert skjevt sted bli rettet opp, hvert ujevnt sted vil bli jevnet ut og hver bakke vil bli senket, og hele verden vil få se Guds godhet. Og Han vil ikke at vi gå over til det hinsidige før vi tror det og ser det; Han vil at vi skal ta imot de fantastiske gledene ved dette faktum og tro på dem nå og hele tiden. Derfor vil Han komme og leve i våre liv på denne måten, og elske i våre liv på denne måten, og gjennom oss nå ut til andre."

1Joh sier: "Se hvilken kjærlighet Faderen har gitt oss, at vi skulle bli kalt Guds sønner!" Vi er Herrens sønner og døtre nå, og likevel er det bare løfter og profetier om en eller annen herlighet som vi ikke kan ta inn over

oss, og som skal komme til oss etter hvert! Tror du at alle kommer til å være like i himmelen? Jeg tror det ville være ensformig å leve i et slikt land. Det finnes et uendelig mangfold av vakre ansikter, vakre former og vakre farger allerede i denne verden, og det kommer til å være et uendelig mangfold av vakre mennesker i den hinsidige verden. Men hver og en av dem vil bare være forherligede, utviklede muligheter som Gud har lagt i menn og kvinner her nede. Og når jeg tenker på det, synes jeg det er verdt å leve for og verdt å dø for! Jeg lurar på hvor mange av oss som har tenkt denne tanken i våre liv.

4. Kjærlighet – Sammendrag av talen

(Søndag kveld, 14. februar 1897)

Teksten er 1Kor 13:13: "Og nå forblir tro, håp og kjærlighet, disse tre; men den størst av disse er kjærligheten."

Dette er sannelig en vidunderlig sammenligning. Tro, som uten den ville menneskets liv være som dyrenes liv, begrenset av det smale spennet mellom morgen og kveld. Tro, som utvider horisonten for vår tilværelse inntil evigheten, med alle dens sublime muligheter, blir en drivkraft i våre liv. Hvor stor er ikke troen! Likevel er den ikke den største eller mest storslagne. "Og nå forblir tro, håp og kjærlighet, disse tre; men den størst av disse er kjærligheten."

Håp, som hjertet ville knuses uten. Håp, som i hver mørkeste natt hvisker om den gryende morgendagen, og som på den svarteste stormskyens panne tegner løftets regnbue. Hvor stort er ikke håpet! Men det er verken det største eller det mest storslagne, for det største av disse er kjærligheten.

Vi har mistet skjønnheten i dette ordet, i likhet med mange andre, på grunn av konvensjonell bruk. Kjærlighet er ikke den mynten man kaster til tiggeren, og det er heller ikke den egenskapen ved sinnet som gjør oss i stand til å tenke og si at en løgn er like god som sannheten hvis man oppriktig tror på den. Sannheten er det aller viktigste, og Kristus kom fra himmelen til jorden og sa: "Jeg er sannheten." Gud selv helliggjør oss bare gjennom sannheten. Men selv om kjærligheten ikke nedvurderer sannhetens betydning, er det likevel kjærligheten som ser på et menneskes meninger hinsides deres sannhet eller usannhet, deres ortodoksi eller heterodoksi, deres popularitet eller mangel på popularitet; hinsides menneskets sosiale status; hinsides utdanning eller uvitenhet, fattigdom eller rikdom; hinsides moral eller umoral; og bak alt dette, hinsides alt dette, og under alt dette, ser kjærligheten en menneskesjel. Den kan være fattig, deformert og innskrumpet, og den mangler uendelig mye av den muligheten Gud skapte den til, men den er likevel en menneskesjel, så verdifull at Kristus ga sitt liv for den. Og kjærligheten

elsker den, ikke bare for det den er, men for det den er i stand til å bli, og gir seg selv i kjærlighet og lengsel etter å få frem det mulige i det livet.

Peter sier: "Legg til troen ærbarhet; og til ærbarhet, kunnskap; og til kunnskap, måtehold; og til måtehold, tålmodighet; og til tålmodighet, guds frykt; og til guds frykt, broderlig godhet; og til broderlig godhet, kjærlighet." Kjærligheten er altså den høyeste kristne nåde, det øverste trinnet på den kristnes stige, hvorfra sjelen stiger opp til himmelen og de evige gledene. Det er Guds kjærlighet – ikke bare vår kjærlighet til Gud, men Hans kjærlighet som virker i våre hjerter slik den virker i Hans. Vi leser: "Gud elsket verden så høyt at Han gav sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham, ikke skal gå fortapt, men ha evigvarende liv." Ordet "verden" er kosmos. Det betyr "orden, harmoni, ordning, skjønnhet". Men man sier: "Verden var full av synd, uten orden, uten harmoni, nesten et kaos i stedet for et kosmos." Men Guds skarpe kjærlighetsøye så det mulige kosmos under kaoset, og ga seg selv i sin Sønn for å få frem det mulige i verden og i våre liv. I verse 2 i Bibelen står det: "Guds Ånd beveget seg [eller ruget] over vannene." Å, denne rugende kjærligheten er ikke bare kjærlighet til det som er, men til det som skal bli! Slik ruger Guds Ånd ikke bare over kaoset i den uformede verden, men over kaoset i ethvert menneskes hjerte og liv. Som Carlyle sier: "Med andre øyne kunne jeg nå se på mine medmennesker; med en uendelig kjærlighet, en uendelig medlidenhet. Stakkars, vandrende, villfarne menneske! Er du ikke prøvet og slått med striper, akkurat som jeg, og alltid? Enten du bærer den kongelige kappen eller tiggerens gabardin, er du så trøtt og så tung, og din hvileseng er bare en grav. Å, min bror, min bror, hvorfor kan jeg ikke holde deg til mitt bryst og tørke bort alle dine tårer? Mennesket, med sine vanvittige ønsker og smålige bestrebelser, var blitt meg kjærere, og selv for hans lidelser og synder kalte jeg ham nå først og fremst 'bror'."

Dette er den eneste sanne måten å betrakte menneskeheten på. Johannes sier: "Mine kjære, nå er vi Guds sønner; og det er ennå ikke kommet til syne hva vi skal bli..." [1Joh 3:2] Så det beste i oss er bare profetier og muligheter for en storslått fremtid som vi ikke kan drømme om. Menneskeheten får en ny herlighet når vi betrakter den på denne måten, og under det røffe ytre, ser kjærlighetens skarpe øye noe godt i hvert hjerte.

Noen mennesker gjør store anstrengelser for å elske Gud. Det virker som om de forsøker å projisere kjærligheten sin ut i verdensrommet, i håp om at den skal treffe Ham et eller annet sted. Gud vil at vi skal elske Ham her, innkapslet som Han er, i en trett og sulten menneskehet. Han sier: "Det dere har gjort mot en av disse minste, har dere gjort mot Meg". I den vakre legenden om Hr. Launfal, mannen som hele sitt livet hadde søkt Kristus og den hellige gral i det fjerne, da han innså at han hadde mislykkes og følte seg beslektet med den andres mislykkethet i form av tiggeren som sto foran ham, da han ga ham den mynten han ba om, ikke i kulde, men i kjærlighet, der fant han det han forgjeves hadde søkt hele livet, for tiggeren ble forvandlet for hans øyne til Herren og Frelseren Jesu Kristi bilde.

5. Gud er kjærlighet – Sammendrag av talen

(Onsdag kveld, 17. februar 1897)

ELDER FIFIELD talte ut fra teksten i Jer 17:5-8. Mange har denne oppfatningen av kristendommen: Gud vil at vi skal fornekte alt her og være ulykkelige i denne verden for å bli lykkelige etter hvert. Men Satan vil tvert imot at vi skal ha det bra her, men tenker ikke på fremtiden. Aldri har det vært en større ærekrenkelse av min Far. Gud er menneskeslektens beste venn. Han søker å gi oss størst mulig lykke nå og i all fremtid, og ønsker hele tiden å løfte oss opp til større muligheter for glede, mens Satan er menneskehetens største fiende, som aldri løfter lykkens krystallbeger til menneskenes lepper uten å kaste det til jorden så snart en eneste dråpe er smakt. **Satan løy om Gud i begynnelsen og sa at Han var vilkårlig, urettferdig og ondskapsfull, og det ser ut til at hele menneskeheten har trodd på denne løgnen.** Dette er så langt fra sannheten som det inspirerte Ordet forteller oss, nemlig at "Gud er kjærlighet". **Han er ikke både kjærlighet og rettferdighet, for rettferdighet er bare en egenskap ved kjærlighet.** Hvordan kan Han som elsker alle mennesker med en udødelig kjærlighet, være urettferdig mot noen? Barmhjertighet og nåde er bare manifestasjoner av kjærlighet. Selv Guds allvitenskap er et resultat av Hans kjærlighet; fordi Han er allkjærlig, kan Han være allvitende. Han kan ikke kjenne kjærlighet.

En gang vandret den uendelige kjærligheten på jorden i menneskeskikkelse, og de korsfestet Ham fordi de ikke kjente Ham. Men kjærligheten ser og forstår alt. Guds kraft til å gjøre mennesker rettferdige er ganske enkelt Hans kjærlighetskraft til å vinne mennesker til å elske, som da strømmer ut i kjærlighetshandlinger. Selv Guds vrede, som det snakkes om i Bibelen, er ikke Hans vrede mot synderen, men mot synden. Han hater synden fordi den er fienden til synderen som Han elsker. Målet på Hans kjærlighet til synderen er målet på Hans vrede mot synden. Denne vreden vil aldri opphøre før synden er borte. Hans ønske er imidlertid å frelse synderen fra sin synd, slik at han ikke går til grunne sammen med den. Når han på denne måten går til grunne, sier Herren: "Så sant Jeg lever, sier Herren Gud, Jeg har ikke noe behag i den ondes

død, men at den onde vender om fra sin vei og får leve. Vend om, vend om fra deres onde veier!" [Ese 33:11]

Derfor er alle Guds egenskaper ganske enkelt kjærlighetens egenskaper. Og kjærligheten inkluderer hele vår Far. Hans lover er rett og slett lovene til en god Far, som har til hensikt å fremme sine barns lykke. De er ikke vilkårlige. Det er ikke slik at Gud sitter på en høy trone og sier til menneskene: "Gjør du slik og slik, så lar Jeg deg leve, men gjør du noe annet, så dreper Jeg deg". Gud dreper ikke. Han er livets kilde. Hans lover er ikke bare slik fordi Han sa det, men fordi de var slik. I sin uendelige visdom, visste Han på forhånd de underliggende prinsippene for lykke og liv, og i sin uendelige kjærlighet forutsa Han disse prinsippene og sa: "Denne veien, Mitt barn; her er glede og fred og evig liv. Gå ikke den veien. Den veien er elendighet og død." Hvert eneste bud i dekalogen, som er innbegrepet av Hans lov, taler direkte ut fra dette prinsippet. Han søkte å løfte mennesket inn i tilbedelsen av én Gud og Far, for å forene det til én kjærlig familie av brødre og søstre.

Intet menneskesinn kan fatte Gud i all Hans storhet, men bør alltid i ydmykhet holde seg beredt til å vandre inn i et større lys. Derfor forbyr Gud å avbilde Ham. For et bilde er ikke annet enn en trosbekjennelse i marmor, som søker å gjøre personen fremtredende, noe som i beste fall bare er delvis og ufullstendig. Gud vil at alle mennesker skal betrakte Hans navn med ærbødighet, slik at dette hellige navnet kan bidra til å løfte menneskene nærmere Ham, og dermed også nærmere hverandre. Med sabbaten slo Han fast at den eneste sanne Gud var Skaperen. All falsk gudsyndelse er en avsporing fra tilbedelse av Skaperen til tilbedelse av det skapte. Den som bare tilber Skaperen, ser en uendelig skjønnhet som han ikke kan fatte, i hver eneste blomst som ligger for hans føtter, og i ydmykhet er han alltid rede til å lære mer om uendeligheten, om Ham som skapte ikke bare blomsten, men alle de utallige verdenene. **Den lykkeligste familien, alt annet likt, er den som elsker og ærer far og mor høyst. "Du skal ikke drepe," vokter livsgleden. "Du skal ikke stjele," beskytter gleden over ærlig ervervet eiendom. "Du skal ikke begå ekteskapsbrudd," beskytter gleden ved familieforhold. "Du skal ikke bære falskt vitnesbyrd," beskytter gleden over omdømme, eiendom og liv. "Du skal ikke begjære," kutter av syndens rot i tanken, som fører til**

all overtredelse. Hvor nøye vår Far verner om vår største mulige glede.

Lydighet mot disse prinsippene er lykke og liv. Det er utenkelig at det kan finnes en tid eller en verden der intelligente veseners ulydighet mot disse prinsippene ikke ville medføre elendighet og død. Det er lettere for himmel og jord å forgå enn at en eneste bestemmelse i Guds lov endres. For loven hviler på den uendelige kjærligheten som aldri forandrer seg. **Da denne loven ble gitt til menneskene, var den ikke ment å være en død lov som fordømte menneskehjertet, men en levende lov som hadde evangeliets guddommelige, skapende kraft i seg til å opphøye livet – så mange guddommelige, skapende løfter. "Du skal ikke ha noen andre guder foruten Meg." "Du skal ikke misbruke Herren din Guds navn." Disse løftene er løfter til den sjelen som ser dem i evangeliets lys og hviler på dem i troen på Kristus; de vil bli kjærlighetens evige armer som holder ham oppe og støtter ham i all evighet. Gud krever at vi utvikler en karakter som er i harmoni med Hans, ikke bare fordi Han liker en slik karakter, men fordi det er det eneste mulige grunnlaget for glede og fred. Ingen sjel vil til slutt bli stengt ute fra det evige gledens rike på grunn av en port som blir stengt for ham, men snarere på grunn av hans egen manglende evne til å komme inn der. Hans liv må bygges opp i harmoni med gledens og lykkens prinsipper. Han må bli født inn i disse prinsippene på ny og få dem utviklet i sitt liv, ellers er det evige livet i gledens rike en umulighet for ham.**

George Fifiold

1897 GKB-prekener

Med utgangspunkt i prinsippene som Waggoner og Jones utviklet, vever Fifiold sammen et rent evangelium i sine presentasjoner. Forsoningen, evangeliet, Kristi tjenesten og Guds karakter er alle vakkert uttrykt. Det er vakkert å lese og fordøye.

Disse prekenene er viktige for dem som er interessert i bevegelsen "Kjærlighetens Far". Her er bare ett av mange eksempler der Fifiold kontrasterer det vanlige kristne synet på forsoning med det bibelske:

Dette er å-være-ett [at-one-ment på engelsk]; det er derfor Han tok på seg våre smerter og bar våre sorger, så Han kunne gjøre det for oss ved å bryte ned alt som skiller hjerte fra hjerte, både menneskelig og guddommelig. Likevel anså vi Ham for å være rammet, slått av Gud og plaget. Det var det vi tenkte om det. **Vi**

sa: Gud gjør alt dette; Gud dreper Ham, straffer Ham, for å tilfredsstille sin vrede, for at vi skal slippe unna. Det er den hedenske oppfatningen av offer. Den kristne oppfatningen av offer er denne. La oss legge merke til kontrasten: "For så høyt har Gud elsket verden at Han gav sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham, ikke skal gå fortapt, men ha evigvarende liv." Det er den kristne tanken. Ja visst. Likegyldighet holder tilbake, hat holder tilbake, egoisme holder tilbake, eller gir, om i det hele tatt, men motvillig, og regner med å få mer tilbake en gang i fremtiden. Men kjærligheten, og bare kjærligheten, ofrer, gir fritt, gir seg selv, gir uten å tenke på hva det koster; gir fordi den er kjærlighet. Det er et offer, enten det er et offer av okser og bukker, eller av Ham som er Guds Lam. Det er offeret som åpenbares gjennom hele Bibelen. **Men den hedenske forestillingen om offer er stikk motsatt. Den går ut på at en eller annen gud alltid er fornærmet, alltid er sint, og hans vrede må tilfredsstilles på en eller annen måte.**